“Кожны верш павінен несці пэўнае пасланне”

Аўтар: кс. Юрый Марціновіч
30.07.2017 00:00

Марыя Казлоўская вядомая ў сваёй мясцовасці як паэтэса. Яе вершы неаднойчы друкаваліся ў шматлікіх газетах. Жанчына піша пераважна пра Бога, Касцёл, хрысціянства, па сутнасці, пра сваё штодзённае жыццё. А жыццё ў яе, трэба заўважыць, няпростае, вірлівае... На працу – з вялікаай радасцю

Спадарыня Марыя з’явілася на свет у 1941 годзе, падчас ІІ Сусветнай вайны. Нягледзячы на тое, што час быў неспакойны і людзі баяліся за сваё жыццё, бацькі і бабуля з дзядулем выхавалі яе ў каталіцкай веры. Са слоў жанчыны, дома заўсёды захоўвалі хрысціянскія традыцыі і цанілі тое, што Божае і святое.

Ужо з самага дзяцінства спадарыня Марыя была пераканана ў сваім пакліканні, бо менавіта так жанчына называе прафесію настаўніка. Таму неўзабаве яна скончыла ўніверсітэт у Гродне. Працавала настаўніцай пачатковых класаў пад Лідай, а пасля – доўгі час у Доцішках. Жанчына падкрэслівае, што неабходна любіць сваю прафесію, бо тады і жыццё выглядае зусім па-іншаму. † ***“На працу трэба ісці з вялікай радасцю і запалам, каб кожны дзень уключацца на 100 працэнтаў. Калі чалавек адчувае сябе на сваім месцы і выконвае тое, што яму адпавядае і што ён любіць, кожная работа, нават калі яна вельмі цяжкая, прыносіць асалоду”,***
– гаворыць спадарыня Марыя.

Прыйдзі на дапамогу, Маці дарагая!
Няхай Тваю любоў усе вакол прызнаюць,
Няхай Цябе пазнаюць у кожнай краіне,
І хай вера ў Бога ў людзей не згіне...

Аўтар: кс. Юрый Марціновіч
30.07.2017 00:00

На працягу 33-ох гадоў з дня ў дзень жанчына старанна выконвала свае абавязкі. За працу ў школе была ўзнагароджана граматай “Выдат- нік народнай асветы”. Як сама адзначае, за гэтыя гады не пакрыўдзіла ніводнага вучня, старалася ўспрымаць усіх аднолькава, нікога не выдзяляючы. ***“Вучні прыходзілі да майго дома яшчэ да пачатку заняткаў і чакалі, пакуль выйду. І так цэлай грамадой праводзілі мяне да школы”,*** – успамінае настаўніца.

Poezja z zielonego zeszytu

Мінула ўжо 20 гадоў з таго часу, як жанчына пакінула сцены сваёй любімай школы і перайшла на заслужаны адпачынак. Цяпер яе справу працягвае дачка – таксама настаўніца.

Як трапна адзначае спадарыня Марыя, сёння дзеці іншыя. Ёсць вялікая розніца і ў выхаванні, і ў навучанні, і ў культуры. ***“Няраз некалькігадовае дзіця знойдзе штосьці ў тэлефоне ці камп’ютары хутчэй, чым я надзену акуляры. Дзеці вельмі развітыя ў адносінах да новых тэхналогій, але ім не хапае ведаў, мудрасці. Яны менш вучаць на памяць, менш чытаюць і пішуць, што ўплывае на інтэлектуальнае развіццё. Усё радзей яны актывізуюць свае пачуцці на думанне, бо часцей гэта робіць за іх інтэрнэт”,*** – не без жалю заўважае настаўніца на пенсіі.

Перш чым брацца за паперу

Першыя вершы з-пад пяра спадарыні Марыі выйшлі ўжо вельмі даўно і адразу “пайшлі ў свет”. Яна вельмі часта пісала, камусьці прысвячала, а копій сабе не пакідала. Уласныя творы пачала запісваць у спецыяльныя сшыткі толькі ў 2004 годзе. Сёння іх ужо вельмі шмат. У некаторых вершы падабраны тэматычна, у іншых – у залежнасці ад мовы, бо піша паэтэса па-польску, па-беларуску і па-руску.

Большасць твораў – пра Марыю, Бога, Касцёл, святароў, веру... Шмат вершаў прысвечана Маці Божай Тракельскай, паколькі з Доцішкаў да санктуарыя вельмі блізка. ***“Я часта пілігрымую ў святое месца, і кожны раз гэта незабыўнае спатканне з Марыяй. Яна заўсёды слухае, і Ёй усё можна расказаць”,***
– дадае спадарыня Марыя.

Аднак каб на свет з’явіўся верш, неабходна стварыць адпаведны настрой і мець добрае самапачуцце, заўважае суразмоўца. Трэба ўпарадкаваць думкі ў галаве, і толькі потым брацца за паперу і ручку. ***“Каб штосьці магло паўстаць, павінна быць ідэальная цішыня. Нават муха не можа перашкаджаць”***

Аўтар: кс. Юрый Марціновіч
30.07.2017 00:00

(смяецца – заўв. аўт.), – расказвае жанчына. Дадае, што не піша вершы штодня, а толькі тады, калі ёсць натхненне, “бо без гэтага ніяк”. Яго чэрпае, перш за ўсё, у Святым Пісанні, казаннях, артыкулах з газет.

“Кожны верш павінен, найперш, несці пэўнае пасланне, – сцвярджае паэтэса. – ***Вершы мусяць выхоўваць людзей, каб пасля прачытання можна бы- ло штосьці перанесці на сваё жыццё, зрабіўшы яго багацейшым і лепшым”.***

Ліха без дабра не бывае

Сярод вершаў паэтэсы ёсць той, з якога можна даведацца аб гісторыі яе роднай мясцовасці і аб тым, як вернікі засталіся без сваёй святыні і могілак, якія аказаліся за лініяй мяжы на літоўскім баку. Жанчына апісвае, што людзі балюча перажывалі гэтае адлучэнне.

У размове высвятляецца, што раней в. Доцішкі належала да парафіі Эйшышкі. Кожную нядзелю вернікі ездзілі ў касцёл калгасным аўтобусам. Малодшыя дабіраліся на веласіпедах і нават пяшком (трэба было пераадолець каля 10-ці км). У 1991 годзе паўстала мяжа паміж Беларуссю і Літвой. Доцішкі аказаліся на беларускім баку, а святыня ў Эйшышках – на літоўскім. З’явіліся цяжкасці з даездам да касцёла. ***“Памятаю, мы ўваходзім у святыню, а ксёндз ужо прамаўляе казанне... Грамада вернікаў з Доцішкаў зноў заходзіць спазніўшыся”,***
– з сорамам узгадвае жанчына.

З кожным годам патрабаванні да перходу мяжы станавіліся ўсё больш сур’ёзнымі. У лютым 1996 года спадарыня Марыя выступіла з ініцыятывай пабудаваць святыню ў Доцішках. Распачаўся доўгі працэс збору адпаведных дакументаў і атрымання ўсіх неабходных дазволаў. Жанчына вельмі актыўна ўдзельнічала ў гэтай справе. Яе муж, які на той час быў старшынёй мясцовага калгаса, усяляк падтрымліваў высакародную ідэю. З Божай дапамогай і дзякуючы людской зычлівасці 31 мая 1996 года адбылося асвячэнне пляца пад будаўніцтва касцёла, якое здзейсніў біскуп Гродзенскі Аляксандр Кашкевіч. На Божае Нараджэнне 1998 года Пастэрка была цэлебравана ўжо ў новай святыні. Сям’я Казлоўскіх ахвяравала касцёлу вялікі звон, які сёння склікае парафіян на малітву. ***“Людзі не аднойчы аддавалі апошнюю капейку. Дапамагаў і калгас, і сам біскуп, які падтрымліваў будаўніцтва матэрыяльна,*** – успамінае жанчына. – ***Трэба было таксама шмат маліцца, бо без гэтага сёння нічога не паўстала б”.***

Людское сэрца павінна прагнуць Бога

І цераз малітву да Яго знайсці дарогу,

Аўтар: кс. Юрый Марціновіч
30.07.2017 00:00

Каб з Панам вечна валадарыць у Небе,
Душы чалавечай большага не трэба...

Спадарыня Марыя не шкадавала сіл і брала на сябе рэалізацыю многіх ініцыятыў, што стваралі гісторыю парафіі. ***“2 разы на тыдзень вучыла нашых харыстаў касцёльным песням. Спачатку рабіла свае хатнія абавязкі, а потым ляцела на рэпетыцыю ў святыню”,*** – успамінае жанчына і адзначае, што тады не было магчымасці надрукаваць тэксты песень на камп’ютары.

“Трэба было іх размнажваць ад рукі”,

– дадае.

“Усё, што зараз маем у святыні, прайшло праз мае рукі. Колькі рэчаў я выпрасіла і тут, у краіне, і за мяжой! Прывезла ў касцёл літургічныя шаты і імшальныя кнігі”, – дадае спадарыня Марыя, якая на працягу многіх гадоў была старшынёй парафіяльнай рады.

Сёння яна надалей служыць пры касцёле – з’яўляецца закрыстыянкай. Адчыняе і зачыняе святыню, чувае над парадкам у закрыстыі. Жыве справамі Касцёла, сваёй супольнасці, служыць Пану Богу і дапамагае ксяндзу пробашчу. Планаў у жанчыны, па яе словах, яшчэ шмат.

На добрую памяць

Наведваючы Марыю Казлоўскую ў яе родным доме ў Доцішках, бяру ў рукі адзін са сшыткаў, дзе сабрана творчасць паэтэсы. Раз-пораз можна сустрэць вершы ўдзячнасці, у якіх жанчына дзякуе Богу за дар жыцця, за веру, за сваіх вучняў, мужа, які адышоў у вечнасць 3 гады таму... Асаблівая падзяка – за дар новай святыні, якая ўжо амаль 20 гадоў служыць вернікам і з’яўляецца месцам сустрэчы чалавека з Богам.

“Маё жыццё праляцела вельмі хутка. Кожны дзень я ўсведамляю, што яно цудоўнае, хоць і вельмі кароткае. Трэба імкнуцца пражыць адведзены Богам час як мага лепш, каб пасля нас засталася добрая памяць, а душа пасля смерці магла жыць вечна…”, – падсумоўвае сустрэчу жанчына.